

Iar Cain i-a răspuns:

- "*Nu știu. Sunt eu oare păzitorul fratelui meu?*" (Facere 4,9).

Fie, nu ești păzitorul lui! Dar pentru ce ești ucigașul lui? Nu l-ai păzit! Dar pentru ce l-ai ucis? Mărturisești asta? Atunci ești vinovat și că nu l-ai păzit.

- Ce i-a spus Dumnezeu?

- "*Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ*" (Facere 4,10).

L-a muștră îndată și i-a dat și pedeapsa. Nu atât pentru omor, cât pentru îndrăzneală. Că Dumnezeu nu urăște atât de mult pe cel ce păcătuiește, cât pe cel ce se poartă cu nerușinare. Fără îndoială, Dumnezeu nu l-a primit pe Cain când a venit la pocăință, pentru că nu și-a spus el întâi păcatul. Că, ce spune Cain? "*Mai mare este păcatul meu decât a mi se ierta*", (Facere 4,13) în loc să spună: "Am făcut mare păcat! Nu sunt vrednic să mai trăiesc!".

Prorocul David,
icoană

Și ce-i răspunde Dumnezeu? "*Gemând și tremurând vei fi pe pământ*". (Facere 4,13) Și i-a dat o pedeapsă cumplită și grea. "N-am să te ucid, i-a spus Dumnezeu, ca să nu se dea uitării adevărul, dar am să te fac lege, citită de toți, ca nenorocirea ta să ajungă mamă filosofiei!". Și pribegea Cain, lege însuflețită, stâlp mișcător și tăcut, dar slobozind glas mai puternic decât glasul trâmbiței, că spunea: "Să nu mai faci cineva aceasta, ca să nu pățească la fel!". A primit pedeapsă pentru nerușinarea lui; nu și-a spus păcatul, dar i-a fost dovedit și a fost osândit pentru păcat.

Dacă și-ar fi mărturisit singur păcatul, și-ar fi șters el mai întâi păcatul. Dar ca să vezi că așa stau lucrurile, să-ți spun de un altul care, spunânduși el mai întâi păcatul, și-a șters păcatul.

Să venim la David, prorocul și împăratul. Dar mie îmi place mai mult să-l numesc proroc, împărat a fost în Palestina; proroc însă, până la marginile lumii. Domnia lui a ținut câțeva vreme, dar profeția lui are cuvinte nemuritoare.

Mai degrabă se va stinge soarele decât să fie date uitării cuvintele lui David. David a săvârșit și adulter, și omor. A văzut, spune Scriptura, pe o femeie frumoasă, făcând baie și s-a îndrăgostit de ea (II Regi 11,2). Gândul și l-a prefăcut apoi în faptă. Și a căzut prorocul în preacurvie. Atât era de împătimit. Și nu-și dădea seama că păcătuise. (...)

- Ce a făcut Dumnezeu?

- A trimis la el pe profetul Natan. Profetul se duce la profet. Așa se întâmplă și cu doctorii. (...)

- Ce-i spune?

- "Am să-ți spun, împărate, o pricină de judecată! Erau un bogat și un sărac. Cel bogat avea multe turme și cirezi; săracul avea numai o mieluşea, care bea din paharul lui, mânca la masa lui și dormea la şoldul lui" (II Regi 12, 1-3). Prin aceste cuvinte profetul voia să arate cât de mult ținea soțul la soția sa. "Și a venit un străin la bogat; bogatul și-a cruțat vitele sale și a luat mieluşeaua săracului și a tăiat-o" (II Regi 12, 4). Ai văzut cum țese aici drama, ținând ascuns cuțitul?

- Ce a răspuns împăratul? Ce sentință a dat David?

- "*Viu este Domnul, a spus el, vrednic de moarte este un om ca acesta! Să dea înapoi patru mieluşele pentru una!*" (II Regi 12, 5-6).

- "Tu ești acela, împărate!, i-a spus profetul" (II Regi 12, 7).

- Ce-a răspuns împăratul?

- "*Am păcătuیت înaintea Domnului!*"

N-a spus: "Cine ești tu de mă mustri pe mine? Cine te-a trimis să te răstești la mine? De unde îndrăzneala asta, ca să-mi vorbești așa?". N-a grăit așa, ci și-a recunoscut păcatul. "*Am păcătuیت înaintea Domnului!*".

- Ce i-a răspuns Natan?

- "*Și Domnul a iertat păcatul tău*" (II Regi 12, 13). "Pentru că te-ai osândit singur, îi spune Dumnezeu, îți iert vina; te-ai mărturisit din inimă; ți-ai șters păcatele, ți-ai dat singur osânda și Eu am anulat sentința!".

Ai văzut că s-a împlinit ce este scris: "*Spune tu păcatele tale întâi, ca să te îndreptezi!*" (Isaia 43,26).

(Sf. Ioan Gură de Aur, Omilia a doua)